

שבת פרשת משפטים, כט' בשבט התשע"ז 25.2.2017, גיליון מס' 12

שלום קהילה יקרה,

תפילת יום הולדת

מילים: תרצה אתר, לחן: משה וילנסקי

אלוהים שלי אשר מאחורי הברוש, זה שברוך לרגע נרעד,
אלוהים שלי, השעה שלוש, יום שני, שנת שבעים ואחת...

ולי יש היום יום הולדת, תל אביב, השעה שלוש,
לא בכל יום אני נולדת, ולא בכל יום אתה מאחורי הברוש.
עשה שהוא יזכור, אלוהים, תן לו אות,
אלוהי הנשים, אלוהי ההפתעות,
אלוהי השמשות והירחים, אלוהי המתנות והפרחים,
עשה שיזכור השנה, עשה שיביא מתנה.

אלוהים שלי, אשר מאחורי הברוש, זה שברוך הרכין את
ראשו,
חמישה במאי, השעה שלוש, יום שני... מה אכפת לך, מה
אכפת לך אם הוא יבוא?...

הן יש לי היום יום הולדת, בשנה שעברה הוא שכח,
וגם בשנה שלפני שעברה
לא זכר, תמיד הוא מבולבל כל כך.
עשה שהוא יזכור, אלוהים, תן לו אות,
אלוהי הנשים, אלוהי ההפתעות,
אלוהי השמשות והירחים, אלוהי המתנות והפרחים,
עשה שיזכור השנה, עשה שיביא מתנה.

אלוהים שלי, אשר מאחורי הברוש, זה שהרכין את ראשו
אל ראשי,
אלוהים שלי, כבר אחרי שלוש, ואצלי זה כבר קצת אחרי
שלושים...

טוב, אז יש לי היום יום הולדת -
טוב, אז מה אם הוא שכח, אז מה יש?
בכל שתי דקות אישה נולדת,
בכל שתי דקות נולד איש טיפש.
לא צריך שום ניסים, אלוהים גדול,
הוא פשוט שכחן, הוא שוכח הכל.

אלוהי השמשות והירחים, אלוהי השום דבר,
אלוהי השוכחים -

אז מה אם חלפה עוד שנה? בגלל זה מוכרחים מתנה? ...
אלוהים שלי...

אנו נרגשים להגיש בזאת את הגיליון השנים עשר של עלי צורים. כן, כן,
חלפה לה שנה. מי היה מאמין.

לכבוד יום ההולדת לעלון, בחרנו להקדיש גיליון זה לנושא "הקהילה",
שלמענה ועבורה צעדנו עד הלום.

קהילה נמדדת בצער ובשמחה וגם בשגרה היומיומית.

בצער – כמאמר השיר "ואם אחד מאתנו הולך מעמנו, משהו מת בנו" –
במלאות שנה ללכתו של חברנו היקר, אליעזר ברנט ז"ל, מובאים דברים
שכתב מולי יסלון לזכרו.

בשמחה – הרב ורדי מצביע על נקודת השיא בחג הפורים, בשמחה
הקהילתית הספונטנית לצלילי נגינתו של ישי מילוא.

בשגרה – ליטל רון, בנימין קרפלס וכפיר גולן משתפים אותנו במשמעות
הקהילה עבורם, וציונה טבול מלמדת אותנו על מעלותיה של קיימות
קהילתית מקומית.

כחלק מפעילות שנת בר המצווה, עסקו בני המצווה בנושא הקהילה ואנו
מביאים את סיכום דבריהם.

לקהילה גם הקשר רחב יותר – בהיבט הארצי והלאומי. שמוליק
דרורי משתף אותנו בפעילותו הציבורית של אביו, יעקב דרורי ז"ל, אבי
ישיבות ההסדר, וחגי אהרונאי חולק עמנו את חוויותיו בפעילותו בארגון
"שורשים" החותר להיכרות ושיח עם שכנינו.

עוד בגיליון – לכבוד חודש אדר, מילו נויברגר משתפת אותנו בשמחה
שבילודה, פזית אפשטיין חוזרת אלינו בטור לכבוד החג, ואורלי
שנדור ממליצה לנו על מתכון לסעודת פורים.

במדור הנוער מתארת לנו אוריה כהן את התהליך שעברה עד קבלת
ההחלטה על דרכה בשנה הבאה.

בחוק הדתיים השלובים אנו מביאים הפעם את משפחות ניסן וכהן (יוחאי
וצוריה).

עוד במסגרת חגיגות יום ההולדת, אנו מביאים הצצה נדירה אל מאחורי
הקלעים של מערכת העלון, ואף פרגנו לעצמנו ואספנו (תוך הפעלת לחץ לא
ממש מתון) תגובות ומחמאות ממבחר קוראים נאמנים.

כתמיד, נשמח לשמוע את תגובותיכם בשבילים או במייל:

yarchon@r-tzurim.co.il

אנו מאחלים לכולנו יום הולדת שמח וקריאה נעימה.

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, אביבית אהרונף, רחלי אבלמן, איילת שטרן,
צחי כהן, יעקב דרורידנבאום (עריכת לשון) ונעמה דיטור.

לכבוד יום הולדתנו, ירדנו לרחוב וסחטנו מחמאות.

תודה לקוראינו הנאמנים. חיממתם את לבנו !

לכל חברי הצוות של עלי צורים,

יום ההולדת לעלון הוא הזדמנות בשבילנו לברך את העיתון ולהודות לכם על ההשקעה הגדולה שבהפקת גיליון כל כך מגוון מדי חודש. עיתון שמצליח להיות שמח, עצוב, מצחיק, מרגש, רציני ומפתיע. הכל ביחד.

כולנו – קטנים כגדולים, מאוד נהנים לקרוא אותו.

בכל פעם שגיליון חדש נכנס הביתה, אנחנו סקרנים לראות את מי יראינו הפעם, על מי נלמד דברים חדשים שלא ידענו, מי יביא מתכון מקורי, מה יהיה המשכו של סיפור המתח, והאם נצליח לזהות מישהו מהילדים שלנו בתמונות של בני עקיבא...

לאחרונה התחלנו אפילו לריב בבית מי יקרא אותו ראשון (יש מצב לקבל כמה עותקים?)...

ואם חיפשתם תמונה של קהילה – אולי העיתון הזה משקף ראי של חיי הקהילה שלנו. היסטוריה, מורשת, נופים וטיולים, אוירת בית ומתכונים, חידושים וסיפורים, ובעיקר נוף אנושי מגוון ומעניין שכולו אהבת האדם והארץ. מאחלים לכם ולנו עוד הרבה גיליונות מגוונים כמו אלו שהיו עד עכשיו,

וכמו שמקובל לאחל בימי הולדת – עד 120... ואפילו יותר.

בברכת עלי למעלה עלי (צורים),

משפחת ארבל.

לאנשים הנפלאים במערכת "עלי צורים", ברכות חמות ליומולדת הראשון של העלון החביב עלינו !

שמחים מאוד בכל פעם מחדש לקבל את העלון דרך האימייל. אנחנו קוראים אותו מכריכה לכריכה בשקיקה, מתעדכנים במה שקורה ובמה שקרה הרבה לפני זמננו. מתרגשים לגלות על האנשים המוכרים מהישוב דברים חדשים שלא ידענו עליהם או על קרוביהם. מעיינים במתכון, מנסים לזהות פרטים בתמונות שחור-לבן ונזכרים בבית...

מזל טוב וד"ש חמה לכולכם ולכל משפחת ראש צורים,

חנן ומיכל שאול ושות' בגלות אוסטרליה.

עלון ראש צורים בשבילנו -

כיף לקבל אותו בדואר בכל חודש. לקרוא כתבות מגוונות ומעניינות בתחומים רבים... לשמוע מה יש לאנשים פה לספר על עצמם, על משפחתם ועל החיים שלהם... לקרוא קצת על ארץ ישראל, היסטוריה וגם מתכונים. השילוב של כולם בעלון מהקטנים למבוגרים, כך שלכל אחד ניתן יחס ופינה משלו, הוא יפה מאוד. ניכר מאוד שיש השקעה וחשיבה רבה בעריכת העלון. תודה רבה לכל העורכים, תמשיכו במלאכתכם כפי שאתם עושים מצוין... בחן, בעניין וברצינות.

אייל והדס היימן.

לקרוא, להכיר, להכיר קצת יותר, להתרגש, להרהר, לחשוב. חברי מערכת עלי צורים היקרים, תודה לכם על המחשבה והיצירתיות, ובעיקר תודה על שאתם מגלים את הכוחות שיש בתוכנו.

אז תודה על גיליון ועוד גיליון, פינה ועוד פינה. תודה על העשייה !

שירה שינדלר.

כקוראים נלהבים של עלי צורים, זו הזדמנות נהדרת להודות על עלון שעובר אצלנו בבית מיד ליד – גדולים וקטנים, עלון שמזמן לנו היכרות עם רבדים שונים ביישוב, ומדגיש בכל פעם מחדש כמה עושר, גיוון ועניין יש ממש כאן סביבנו.

מאחלים לכם וגם לנו שתמשיכו

😊 כך

משפחת לנגר.

אני מאוד אוהב את העלון החדש. האמת שבתחילה לא ממש הבנתי את הצורך... אך לאחר שהתחילו להופיע העלונים, למדתי להעריך מאוד את ה'מפעל' החדש.

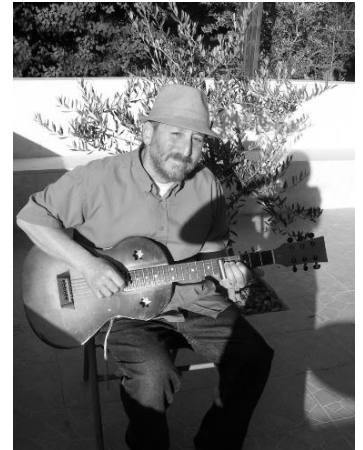
אני מרגיש שההתייחסות המעמיקה לסיפורים האישיים ולדעות של חברינו מחזקת מאוד את ה'ביחד' הקהילתי. בעידן של טוקבקים ופורומים, הקריאה בנחת של חומר שנכתב מתוך השקעה וחשיבה היא בהחלט משב רוח רענן. יישר כוח לעוסקים במלאכה.

גילי קרמר.

אליעזר ברנט ז"ל – י' אדר א תשע"ו.

האמין באידאולוגיה הקיבוצית, בחיי פשטות וצניעות. עבד שנים רבות במטע וברפת. היה איש משפחה מסור ונאמן. נפטר ממחלה קשה בשנתו ה-60. השאיר אחריו את רעייתו ג'ודי, וילדיו יוסף, שולמית, עדינה, שרה ואליהו. נכדתו הראשונה נולדה כמה חודשים לאחר פטירתו ונקראה שילי. לי הוא שמו האמריקאי של אליעזר ז"ל. יהי זכרו ברוך.

חבר קיבוץ ראש צורים, עלה לבדו ארצה מארה"ב ובחר בחיי אמונה, תורה ומצוות, כאן בארץ, בגוש עציון, בראש צורים. מוזיקאי בחסד, כתב והלחין שירים ואף הוציא חמישה דיסקים, כולם יצירה מקורית שלו.

לזכר אליעזר ברנט ז"ל

מולי יסלזון

תמיד את הפסוק השייך לו, שנקבע לפי האות הראשונה והאות האחרונה בשם שלו, כנגד האות הראשונה שבפסוק, וכן כנגד האות האחרונה שבפסוק. הפסוק של אליעזר: "אלה ברכב, ואלה בסוסים; ואנחנו, בשם ד' אלקינו נזכיר" (תהילים, פרק כ, פסוק ח).

מדויק האלשיך הקדוש – רבי משה אלשיך:

ואנחנו בשם ד' נזכיר – מדוע לא נאמר "ואנחנו בד' נזכיר"? מה פשר הביטוי "בשם ד' נזכיר"? "והוא בשום לב אל אומרו בשם – ולא אמר שם ד'", ומבאר כי הכוונה היא שאנו נסמכים על צדיקי הדור שהמה לנו משענת לנצח כל אורב ואויב. על יסוד מאמר הגמרא בתלמוד בבלי מסכת בבא בתרא (דף עה עמוד ב):

"ואמר רבה א"ר יוחנן: עתידין צדיקים שנקראין על שמו של הקדוש ברוך הוא... (וא"ר) שמואל בר נחמני א"ר יוחנן: שלושה נקראו על שמו של הקדוש ברוך הוא, ואלו הן: צדיקים, ומשיח, וירושלים. המשותף לשלושתם – שהם רוכבים על

החומר – צדיקים, משיח וירושלים. אליעזר, התחלת ללמד את כולנו לרכוב על החומר, והדבר צריך עוד לימוד הרבה. אמרת לנו: "אל תהיה חמור, תלמד לרכב על החומר" ונתרנו תלמידים יתומים. מי גדול כאליעזר, צחקת לחומר – בבחינת ותצחק ליום אחרון.

"בתורה ובנביאים מצינו שנהגו בני ישראל להספיד את מתייהם, ומצוה גדולה להספיד על המת כראוי, וכל המוריד דמעות על אדם כשר, הקדוש ברוך הוא סופרן ומניחן בבית גנזיו..." (ילקוט יוסף סימן יא – חיוב ההספד).

אליעזר עבד אברהם (רש"י, יבמות סב ע"א), אליעזר עבד דקדושא בריך הוא,

אליעזר בן שבע, אליעזר חי וקיים.

אומר המדרש (בראשית רבה, חיי שרה; מסכת כלה רבתי, פרק ג, הלכה כג):

"שלושה שנענו במענה פיהם, 'ויהי הוא, טרם כילה לדבר' (בראשית כד, טו);

"שבעה נכנסו לגן עדן בחייהם, דאמר: 'הקרה נא לפני, היום' (בראשית כד, יב)".

אליעזר, אליעזר, עבד אברהם, חוסה, חוסה, על עמלך.

צדיק אוכל לשובע נפשו, שאמר לרבקה "הגמאיני נא מעט מים".

צדיק אוכל לשובע נפשו, הממלא נפשו מדברי תורה.

אליעזר, אליעזר, עבד אברהם, חוסה, חוסה, על עמלך,

הנשמה לך והגוף פועלך, חוסה, חוסה, על עמלך.

השל"ה הקדוש כותב כי בעת פטירתו של האדם שואלים אותו לשמו והוא שוכחו והדבר גורם לו לייסורים רבים, וסגולה שלא לשכוח את שמו ליום הדין, לומר בסוף תפילת שמונה עשרה

התפילה של ר' אריה לוי / אליעזר ברנט ז"ל

בתצפית הבוקר ברפת, פתאום ראיתי את הקשת
בין ביתר ונווה דניאל, ואז עוד פעם עלה הערפל

ה' אתה כועס עלינו, ובקושי נותן גשם בארצנו
באירופה יש מכול ושלגים, וכאן אין מספיק מים לאנשים

לרב אריה לוי הייתה תפילה, הוא אמר: אם אני המעכב לגאולה
אם בן ישי לא מגיע בגללי, אז רבוננו של עולם קח אותי

גם לי יש אותה תפילה, גם לי יש אותה בקשה
אני רוצה לחיות פה עם משפחתי, אבל אם אני המעכב קח אותי

תן לנו חכמה לחזור בתשובה, תן לנו לב לשוב מאהבה
שהשמיים שעכשיו כחולים כלשם יתמלאו עם ענני גשם

לרב אריה לוי הייתה תפילה, הוא אמר: אם אני המעכב לגאולה

אם בן ישי לא מגיע בגללי, אז רבוננו של עולם קח אותי

גם לי יש אותה תפילה, גם לי יש אותה בקשה

אני רוצה לחיות פה עם משפחתי, אבל אם אני המעכב קח אותי

עבדת את ד' – בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך, בלכתך
בדרך – בכל דרכיך דעהו –
בשבילי המטעים, בשבילי הקיבוץ, בשבילי נפש האדם – שכה
אהבת והוקרת, בשבילי החלב ברפת – בשמש, בגשם ובשלג
– חסת על עמלו של הקב"ה (בצד תעוב הפרות כמבטאות את
שיא החומר – לימדת אותנו שיעור כיצד לפעול בחומר ממקום
כה עדין וקדוש).

כאליעזר עבד אברהם, עמדת משתאה, מול נפלאות הבריאה
וגילוי אורו של הקב"ה המתפלש במציאות.
אמרת: "וואוואו – ב"ה..." כמסיח לפי תומך.

ג'ודי, ילדים, משפחה, קהילה,
אנו נפרדים מצדיק, יהא מליץ יושר על עם ישראל, ארץ ישראל,
גוש עציון וקהילת ראש צורים.

אליעזר עבד אברהם,
אליעזר עבד דקודשא בריך הוא,
אליעזר בן שבע,
אליעזר בן זלמן אברהם – חי וקיים.

עברה שנה, וזכרך לא מש מקרבי, זכיתי בחסדי ד', להלחין שיר
לזכרך:

"אלה ברכב ואלה בסוסים
ואנחנו בשם ד' אלוקיננו נזכיר".

ונזכה לראות בבית הגואל וביקיצת המתים ונעלה לציון ברינה
דשנים ורעננים.

אנו משתתפים בצערם של חברי קהילתנו:

אשר סרוסי במות אמו רחל סרוסי ז"ל
דוד נעמן במות אחיו גדעון נעמן ז"ל
אבי כהן במות אמו רחל כהן ז"ל
רותי מדר במות אביה יחיאל צוברי ז"ל

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

בית ראש צורים

הרב מרדכי ורדי

בקהילות שמטבען מגוונות, יש חיפוש, ניסוי ותהייה,
והתפצלות לחבורות. אצלנו בראש צורים נוצר אירוע אחד
שמזקק את הפורים למקום ברור וצלול, אחרי הסעודה כולם
מתנקזים אל הצומת ומתלכדים סביב האורגן של ישי מילוא.
בסוף היום קורה נס פורים, והשמחה מתכווננת אל המקום
המדויק של הקהילה כמקשה אחת. משנה לשנה אני יותר ויותר
מחכה לרגע הזה. כנראה כאן נמצא המפתח לפורים שלנו,
לאפשרות שהרוח הפורימית תצליח ללוש את כל הקהילה
לעיסה אחת של שמחה גדולה.

פורים זה חג מסובך. בכלל, צחוק והומור זה לא קל. זה עניין
תרבותי ומנטלי. לא תמיד ברור מה מצחיק את מי. זה חג של
הרבה הפקות של תחפושות ואוכל, מה שתמיד מזמין פערים
בין ציפיות לאכזבות גם מצד הילדים – שהכי הרבה בוכים בחג
הזה – וגם אצל המבוגרים. פורים יכול להביא אתו מתחים:
אצל מי אוכלים, והאם מתחפשים, ולמה נתחפש, ואיפה עובר
הגבול בין שמחה להשתטות, ושאלת אלכוהול כן או לא
וכמה... תכלס, מכל החגים זהו החג הכי מבולגן. בישיבות
ובמדרשות בדרך כלל מתגבשים הטקסים והנהלים, אבל

יעקב דרורי זכרוננו לברכה

ה' באדר, ל"ה שנים להסתלקותו בתשמ"ב

בד בבד ליווה אבא את חברי גרעין ה' בעלותם להתיישבות בביריה, ולאחר מכן ביישוב ההר הזה, בקבוצת בני עקיבא השנייה עין צורים.

מתוך תפיסת עולמו, לפיה חיי הקיבוץ מהווים דגם זעיר של "מדינת התורה" (אותה ראה כאידיאל), הגיע אבא למעורבות רבה בחיי העם והמדינה. כך בוועידה השנייה של בני עקיבא בתש"ג, נבחר לראשונה להנהלה הארצית של התנועה. בחינוך

יעקב דרורי בתפקיד מזכ"ל בנ"ע בוועידה ה-6

התורני של תנועת בני עקיבא וישיבותיה ראה בסיס להגשמה תנועתית בקיבוץ הדתי. חיי תורה ועבודה בחברה השוויונית הקיבוצית על מורכבותה, נזקקו מאוד לחלוצים-תלמידי חכמים.

עם השנים התרכבו חברי הגרעינים שחפצו בשנת לימוד תורה לפני השירות, ויצאו ללמוד בישיבות שונות, ולמעשה התרחקו מהגרעין ומהתנועה. מגמה זו הולידה את הצורך בהקמת ישיבה גבוהה של התנועה, ובוועידה החמישית שלה (ניסן תשי"ב) הוחלט על הקמת ישיבת המשך לישיבות בני עקיבא. בר"ח מרחשוון תשי"ד נוסדה הישיבה הגבוהה הראשונה של בני עקיבא – "כרם ביבנה" – ליד קבוצת יבנה.

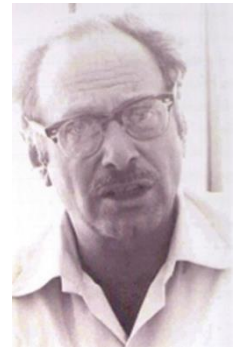
בספר "במשוך היובל" כתב פרופסור מוטי בר לב ז"ל:

"בנ"ע ראו בישיבה מעין פרוזדור לחיי ההתיישבות הדתית, ואילו ראש הישיבה סבר כי יש לראות בישיבה מעין טרקלין בפני עצמו."

מחלוקת זו שהייתה באמת לשם שמים הייתה מאוד קוטבית, הרב ראה – וכך לימד וחנך – את לימוד התורה כמטרת העל, ואילו אבא ז"ל באמת ראה בחיי הקיבוץ בפרט ובהתיישבות בכלל את היעד.

יש כאן בהחלט מאבק רוחני – אידאולוגי חשוב.

כשישבנו שבעה על אבא, בין מנחמינו היה גם הרב גולדוויכט. הוא היה מאוד נרגש. שנים רבות הלכו יחדיו והידידות ביניהם הלכה והתהדקה. הרב סיפר שאבא ז"ל הלך פעמיים אל "החזון אי"ש" כדי לקבל את תלמידו הרב גולדוויכט לראשות ישיבת כרם ביבנה הנוסדת. הייתה זו בחירה נועזת ומשמעותית מאוד כדי לעצב את דפוסי הלימוד. לא אתעכב על השאלה למה הייתה חשובה לאבא בחירה זו דווקא, ולא רבנים קרובים יותר לתנועה, אך אין ספק שאבא וחבריו בבני עקיבא היו מודעים לשוני הגדול בהשקפות הרב לעומת דרך בני עקיבא.

יעקב דרורי ז"ל

אבא יעקב נולד בכ"ט במנחם אב תרפ"ב (1922) בברלין, לחיים ולרבקה (לבית גולדשמידט) פרייריך ששלחוהו לגן ילדים ציוני ולבית הספר של הקהילה "עדת ישראל". היה חבר ב"נוער אגודתי". לקראת העלייה לארץ למד עברית מפי מי שהייתה מזכירתו של ביאליק.

בתשרי תרצ"ז (36), בהיותו בן 14 עלה עם משפחתו לארץ ישראל.

אבא למד תורה ומלאכה בבי"ס התיכון "שבזי" של המזרחי, והצטרף לבני עקיבא. הוא נכנס להדרכה והתקדם בפעילות התנועתית בהשפעתם של בנימין שחור ואלכסנדר בן נון זכרם לברכה.

מפקד במחנה בנ"ע – יעקב דרורי, השר ד"ר יוסף בורג, יוסף'ה באגד

בשנת תרצ"ט (9-1938) הצטרף לגרעין א' של בני עקיבא בהכשרה בטירת צבי, והמשיך להקמת קבוצת בני עקיבא הראשונה "עלומים" בחולות נתניה. הקבוצה הצעירה המשיכה בהתיישבות הזמנית בהרצליה – שם גם נישאו הוריי – עד שעלתה בתש"ז (1947) לאדמת הנגב הצפוני וקיבלה את שמה – קבוצת סעד.

רגע ידעתי שתמיד אוכל לסמוך עליו. בכל ויכוח בהנהלה היה הוא היו"ר משענת שלי.

לא היסס ליטול אחריות על עצמו בראייה לטווח ארוך והיה חבר טוב.

כיבד והעריך גם צעירים כמונו והתייחס אליהם כראשי ישיבה, והיה בטוח שמן הישיבות הצעירות תצמח רוח ציונית חדשה של הזדהות עם המדינה וחייה.

... אוהב תורה היה ואוהב ארץ ישראל היה. האמין בכל לבו בתחיית רוח חלוצית ציונית ותורנית ולכן כיבד והעריך כל כך ישיבות הסדר צעירות ונתן להן עידוד ותמיכה מוסרית.

ראיתי אותו בישיבות ראשי ישיבות ההסדר שאותן ניהל.

בעדינות, נהג כבוד רב בכל ראש ישיבה ורב ואף על פי כן עמד על דעתו. ידע למצוא שביל זהב לאחדות ולשלום בין ראשי הישיבות באיגוד ישיבות ההסדר.

זוכר אני, בעת ויכוח על אחד הנושאים שעמדו על הפרק, דרש אחד מראשי הישיבות להצביע ולהכריע, כיוון שחילוקי הדעות עמדו בעינם. אמר אז יעקב באלה המילים: פה אף פעם לא הכרענו בהצבעה. נשכנע איש את רעהו ונסכים יחד. ואכן כך היה.

מתינות ופשרה נולדות מראיית טווח רחוק ומחזון, וקיצוניות מתוך ראיית הרגע, ולא להיפך כפי שיש וסבורים בטעות. המתינות והפשרה של יעקב נבעו מחזון ציוני דתי אמתי של תורה ועבודה.

... כל תורה שגלמדת בישיבתנו, ישיבת מעלה אדומים נזקפת לזכותו שלולי הוא לא קמה הישיבה.

בברכת חברים לתו"ע,
שלכם, בדמע,

חיים סבתו."

כעבור כ-25 שנה, פגשתי את ראש ישיבת ברכת משה במעלה אדומים, הרב פרופסור רבינוביץ. משהצגתי את עצמי, אמר לי הרב: "אביך בנה את עולם התורה!".

אבא נפטר בשנת השישים לחייו, ולא זכה לראות בהכרה הממלכתית במפעל חייו כשהוענק לו "פרס ישראל". ייצג אותו, יחד עם הרב גולדוויכט ז"ל, רב צעיר בוגר ישיבת הר עציון, הרב יובל שרלו שהבין שהיום יש לבנות ישיבות הסדר גם בערי ישראל, ופתח ישיבה בפתח תקווה.

... סיפוק רב היה ממלא את אבא אם היה חי עוד שנים ספורות ונוכח שגם בכל קיבוצי הקיבוץ הדתי, מכהנים בקודש רבנים בוגרי ישיבות ההסדר, בכלל זה כמוכר גם בקיבוצו סעד.

ישיבת בני עקיבא הגבוהה הראשונה כרם ביבנה, נבנתה מגרעיני התנועה. ראשון שבהם – גרעין איתנים בהדרכתו של חיימק'ה, הלא הוא הרב חיים דרוקמן.

ההסדר הראשון שעשה אבא (עם ח"כ משה אונא ז"ל ביחד) עם פנחס לבון, שר הביטחון, אישר את דחיית הגיוס של גרעין "איתנים" לנח"ל בשנה.

יעקב דרורי, הרב ישעיהו הדרי, ד"ר יוסף בורג, חיים הרצוג, פרופ' אפרים קציר

בשנים הבאות התרחב ההסדר שדמה למסלול הנח"ל, אך בישיבה, והשלב הבא יצא כבר משליטתה הבלעדית של בני עקיבא ונפתח לכלל הנוער הדתי. עתה עבר נטל האחריות על ישיבות ההסדר (שגדלו ורבו), לאיגוד ישיבות ההסדר בראשותו של אבא, זאת בהשתתפות המרכז העולמי של המזרחי, שבו שימש אבא גזבר.

אחרי מלחמת ששת הימים היה אבא ז"ל שותף בכיר להקמת יישובים רבים דרך הקמת ישיבה כבסיס ליישוב או כביסוס לו. כאן שולבה היטב דמותו הקיבוצית-התיישבותית (קבוצת סעד) של אבא, עם הנהגתו את איגוד ישיבות ההסדר.

במשך 28 שנים זכה אבא, יעקב דרורי, ללוות אלפי "הסדרניקים" שהלכו מחיל אל חיל, עד שנראה כי עשו מהפכה בשירות בצה"ל ובחיים האזרחיים. רבים מחיילים מצוינים אלו, קבורים בבתי הקברות הצבאיים.

בשנים אלו חזרה תורה לאכסניה שלה, ובישיבות בני עקיבא וההסדר נלמדה תורת ארץ ישראל – מפי בוגרי ההסדר.

בוודאי לא מקרה הוא שאבא הפך ל"אבי ישיבות ההסדר".

כותב הרב חיים סבתו, ישיבת ברכת משה – מעלה אדומים, במכתב תנחומים ששלח לנו:

"... לפני כחמש שנים קרא לי יעקב זכרו לברכה להקים את ישיבת מעלה אדומים ואני בן עשרים וארבע שנים בלבד. נמלאתי חששות: מי ההנהלה הציבורית, מי יגייס כספים, מי ימנה ר"מים וכולי וכולי. אבל כשנקראתי אליו אמר לי, אתה יכול לסמוך עלי! ומאז ועד היום חמש שנים עברו, לישיבה קרוב למאתיים תלמידים באלול הקרוב, מוקמת קריית תפארת במעלה אדומים, ואני בכל

חיייהם לימדו אותם שאנחנו השטן, מגלים שההפך הוא הנכון.

סיפור קצר, דיברתי עם בחור פלסטיני שגר בחברון, ישבנו בחלקה של "שורשים". באותה תקופה היו שיפוצים ומזג האוויר היה קר גם בפנים. היה ברור שאת הפגישה הבאה לא נוכל לקיים ב"שורשים" במזג האוויר הנוכחי וחשבנו איפה להיפגש. "אינגליש קייק", הצעתי לו. "זה מקום מסוכן", הוא אמר, "אתה יודע שהיו כמה פלסטינים שהלכו לשם ונהרגו, בוא נשב בחברון". "בחברון?!", עניתי, "חברון היא מסוכנת. אם אגיע לשם יפגעו בי". כך השיחה נמשכה. אני אומר לו שיש המון פלסטינים שנמצאים באזור אינגליש קייק ויוצאים ללא פגע, אם הם לא באים לפגוע בנו. הוא מספר לי על המון ישראלים שבאים לחברון (לחלק הפלסטיני) ויוצאים ללא פגע. זאת הייתה המחשה לדרך שבה כל אחד מאתנו מגדיר "מסוכן".

עוד סיפור. בסוף שיחה עם כמה פלסטינים, הם אמרו שאף פעם לא הייתה להם שיחה כזאת עם ישראלי. והם הסבירו שהם הרגישו שכשהם מדברים עם פעיל שלום על זה שהם קשורים לארץ ושהם רוצים לשמור על המסורת – לא מבינים אותם ולפעמים מסתכלים עליהם כפרימיטיביים. ובשיחה אתנו הם מגלים ישראלים שקשורים לארץ ורוצים לשמור על המסורת. סוף סוף מבינים אותם באמת.

כיום ב"שורשים" יש מפגש שבועי פתוח לאנשים (קפה ג'ודור), ישנן הרצאות על האסלם (לנו) ועל היהדות (להם), חוג צילום משותף, קייטנה לקיץ, ואולי לא להאמין – קבוצת נוער שנפגשת ומתחילה לעשות פרויקטים משותפים.

לסיכום, הדבר הכי משמעותי שלמדתי על עצמי בשנתיים האחרונות הוא כמה אני לא יודע, כמה אני לא מכיר את השכנים שלי, את עולמם המורכב ואת מציאות חיייהם. ועד כמה חשוב שאנשי ההתיישבות יהיו אלו שמדברים עם הפלסטינים, וגם אלו שמקשיבים להם. אם אנחנו לא נעשה את זה – אף אחד אחר לא יעשה את זה במקומנו.

התבקשתי לספר על עיסוקיי.

אני עובד כמנהל חטיבת ביניים בצור הדסה. זו חטיבת ביניים שהיא חלק מתיכון שש שנתי ממלכתי. זו השנה הראשונה שלי כמנהל בית הספר, לפני כן ניהלתי בית ספר למשחק מקצועי לנוער בסיכון שנקרא "המרתף" בירושלים.

את המעבר מהחינוך הלא פורמלי, האמנותי, לחינוך הפורמלי הרגיל עשיתי בגלל תחושה שמערכת החינוך צריכה להשתנות, והדרך היחידה לסייע לזה לקרות, היא לקחת אחריות ולהתחיל לעשות את זה.

בנוסף לעבודתי אני מתנדב ב"שורשים" או ג'ודור בערבית. למי שלא מכיר, "שורשים" היא התארגנות של פלסטינים ומתנחלים/מתיישבים מגוש עציון ועליה הייתי רוצה לספר.

מהצד הפלסטיני, הגיעו כמה פלסטינים למסקנה שאנחנו לא נעלם מכאן, ולכן במקום להילחם בנו, הם הבינו שצריך לחשוב איך לחיות אתנו, מתיישבי גוש עציון. אחד מתושבי הכפר בית אומר החליט שהוא מקדיש את חלקת השדה שלו, שנמצאת ליד צומת הגוש (לא רחוק ממגרש המכוניות), למקום שבו יוכלו פלסטינים ומתנחלים להיפגש ולדבר.

מהצד שלנו, התגבשה חבורה של אנשים שמאמינה שהארץ הזאת שלנו ואנחנו יושבים עליה בזכות. אבל בשכנות לנו גרים אנשים שאנחנו לא יכולים להתעלם מקיומם, ממצבם (העגום, בדרך כלל) ומתחושת החיבור שלהם לארץ הזאת. בסופו של דבר – נצטרך לחיות אתם ביחד.

וכך לפני שנתיים התחלנו להיפגש עם פלסטינים מהסביבה שבאו להכיר אותנו, לא כאויב אלא כשכן. גם אנחנו באנו לפגוש שכנים, לא אויבים. המפגשים הללו יצרו שיחות עמוקות ומאתגרות לכולנו. הנחות היסוד שבאתי אתם למפגשים נבחנו, חלקן התבררו כלא נכונות ואחרות התחזקו. במקביל היה מעניין לראות אנשים, שכל ימי

- ❖ לנעם שבט ולהורים אלונה ומורדי ברכות עם אירוסיו של נעם להדס אפיק.
- ❖ מזל טוב להדס ויובל ויסמן להולדת התאומים אורן דור וארבל ארז, ולסבא ולסבתא שלמה ויפה ויסמן.
- ❖ מזל טוב לידידה עם שלם להולדת הנכד מתניה עמיקם, בן בכור לדוד ואיתי עם שלם.
- ❖ נסיעה טובה למשפחת סלע שנסעה להודו לחצי שנה. צאו לשלום וחזרו בשלום.

את היכולת לראות בכל מה שנמצא סביבם – אדם וטבע – משאב חיים.

קיימות קהילתית יוצרת יש מיש, ולא יש מאין. במסגרתה יכולה להפוך גינה קהילתית שמצמיחה עבורנו ירקות, להזדמנות לפגוש את השכן שלנו, לראות אותו, להכיר אותו, לשתף אותו פעולה.

(שדמות – מרכז למנהיגות בקהילה)

המרחב שנוצר מאפשר לנו מפגשים יומיומיים, פשוטים או עמוקים, קצרים או ארוכים. מפגשים של שיחה, מפגשים של עשייה ויצירה, מפגשים של הנאה, מפגשים של תועלת.

מרכז השל לקיימות בשיתוף המשרד להגנת הסביבה, מקימים מרכזי קיימות מקומיים בתוך שכונה או יישוב –

המעבר לאורח חיים מקיים, אינו מורכב אך ורק משינויים קלים בהתנהגות או מפתרונות טכניים לבעיה סביבתית או חברתית נקודתית, אלא מתפיסת עולם החותרת לשיפור העיר והשכונה דרך שותפות ואחריות הדדית. זהו מקום שבו חשיבה קהילתית ותפישת קיימות מקומית מובילים להיכרות ולהתנסות עם אורח חיים מקיים ולקידום חוסן קהילתי.

באמצעות השילוב של פלטפורמה לפעילויות, מפגשים ועשייה מקומית, הדגמת אורח חיים מקיים, הכשרה, עידוד ותמיכה ביזמות מקומית, תוך שיתוף של הקהילה ושל הרשות המקומית, מקדם מרכז קיימות המקומי 'מקום שטוב לחיות בו'.

(רשת מרכזי קיימות מקומיים, מרכז השל לקיימות)

המרחב המשותף של הקהילה מגלה לנו עולם מופלא המשפיע על הפרט ועל הקהילה, ומאפשר שינויים, התפתחות והתקדמות.

ממחקרים רבים עולה שאחד הגורמים החשובים ביותר לאיכות ולאריכות החיים שלנו היא הקהילה שלנו, ובעיקר מידת הלכידות שלה. הקהילה לא משפיעה רק על הביטחון האישי שלנו, על מצב הרוח שלנו ועל התמיכה שאנחנו מקבלים במצבי מצוקה, אלא היא גם מתווה את התרבות שבה אנחנו חיים, את הדברים שאנחנו רואים בהם ערך.

(הנהגת הבריאים – ולא רק רפואת החולים – אורי מאיר צ'יזיק) חשוב עולמי, פעל מקומי.

אנחנו גרים בראש צורים. כקהילה.

המקום, האוויר והאווירה שבו, משפיעים על הקהילה שלנו. קהילה מקומית. קהילה שמשפיעה ומושפעת מהמקום שבו היא גרה.

העולם חושב ומתנהג אחרת –

אזור המְקִיָּה שלנו הולך ומתרחב. האצבע קלה על ההגה, והדלק זול (עדיין?); בכל שנה מקורות המזון, מוצרי הצריכה שלנו, ואפילו התרבות שלנו מגיעים ממקום רחוק מעט יותר.

הבורות וההכחשה מתחלפות בהבנה, הבנה שלמען עתיד טוב יותר עלינו לחזור למקומיות, והפעם מתוך בחירה מודעת. להגביל את רדיוס המחיה שלנו, לעבוד קרוב לבית, לגור קרוב לבית הספר, לנסוע באופניים לווטרינר ולהזמין ירקות שגדלים במרחק דקות ספורות.

(אסף צ'יטקוף, הסנדא הקהילתית לקיימות)

במקום להתרחק, ננסה לאט לאט להתקרב ולחפש את הגוון המיוחד שלנו כקהילה שגרה במקום ספציפי. כאן. על ההר הזה.

הקיימות הקהילתית מתייחסת לשלושת מרחבי הקיימות – סביבה, כלכלה וחברה בהיבט המקומי. כלומר: סביבה מקומית הכוללת את הטבע והמורשת הייחודיים למקום, כלכלה מקומית שמתמקדת בהשאת כוחות ומשאבים לפיתוח כלכלי מקומי, וחיזוק הקשרים והזהות המקומית של הקהילה.

(שדמות – מרכז למנהיגות בקהילה)

כאשר נכיר, נחקור, נלמד, נאהב את הסביבה והמקום שבו אנו חיים, נוכל ליצור מרחב ובמה שבהם נוכל לחלוק ולשתף את העושר שלנו עם הקהילה.

החיבור של אדם לסביבה כרוך בחיבור בין אדם לאדם. אם חשוב לאדם המקום שבו הוא חי, העץ במורד השביל, הצמח שצומח בסתיו, האבן שמסמלת את המורשת והתרבות שבה צמח... אם חשוב לו עושרו של הטבע הפועם סביבו – הוא יראה באדם שחי לידו את אותו עושר שהוא מזהה בעץ, בשיח, באבן. הקיימות הקהילתית רואה בקשרים בין בני האדם את הבסיס לקשר עם הטבע והסביבה הפיזית. המטרה היא להחזיר לאנשים

נהנינו מאוד מילדי ראש צורים המתוקים בפעילות ט"ו בשבט חגיגית וטעימה: בה יצרנו ועסקנו בא"י ופירותיה. מזמינים אתכם להמשך פעילות שבועית עם שיר שבה עוסקים במצוות בין אדם לחברו ובין אדם למקום בשילוב משחקים, הצגות ויצירות ללימוד באווירה של כיף! צוות בית המדרש באור פניך ע"ש הראל שלמה ז"ל.

מהי קהילה בשבילי?

ביקשנו מכמה חברי קהילה לספר לנו מהי קהילה בשבילם, מי בכתובים ומי בתמונות

ליטל רון

לפני כחמש שנים וחצי הגענו לקהילת ראש צורים, עם שתי נסיכות קטנטנות. התקבלנו בהרבה אהבה, בעזרה, התעניינות, עוגות לשבת, משפחה מאמצת (כדאי לחזור ולאמץ את המנהג)

וחברים טובים. המקום קסם לנו וגם הקהילה.

המילה קהילה מכילה הרבה רבדים בעיניי, אנסה לתמצת את העיקריים שבהם:

קירבה – שנאמר "טוב שכן קרוב מאח רחוק" (משלי כ"ז, י). בזכות חברים ושכנים טובים שתמיד בשעת הצורך עוזרים (החל מעגבנייה חסרה לסלט וכלה בהוצאת הקטן מהמעון כי יש פקקים בכביש המנהרות...), מפנקים (לפעמים גם סתם בלי סיבה 😊), משחנ"שים, נפגשים לקפה ונהנים לבלות יחד.

הוועדות המדהימות והמתנדבים הנפלאים, "לתת את הנשמה ואת הלב..." שר בועז שרעבי.

הזדמנויות להודות לחברי ההנהלה, לוועדת חינוך, לוועדת הגיל הרך, לוועדת תרבות, לצוות צח"י, לגמ"ח תרופות, למחסן חיובי, לוועדת יולדות, לוועדת עזרת הדדית, לוועדת בנייה, לוועדת ביקורת, לוועדת דת, לוועדת מוגנות ולוועדת ביטחון שפועלים ללא לאות לשפר את פני היישוב, ועוד היד נטויה להמשיך ליזום ולפעול לטובת הקהילה.

"ילדים זה שמחה, ילדים זה ברכה". אבל אחרי כל לידה, כיף לדעת שיש מאחוריך קהילה תומכת. ארוחות חמות ומפנקות, הצעות לעזרה עם הילדים הגדולים, עזרה בארגון ברית בשבת (למשל...). ואם בשבת וילדים עסקינן, אז גם התגייסות הקהילה לעזור בארגון שבת ברמצווה מרשימה בעיניי.

לקבל את האחר – גם אם הוא שונה ממני. כאשר בקהילה יש קשת של אנשים המוכנים להקשיב ולקבל אחד את השני – אזי יש מגוון דעות, מגוון כוחות, מגוון רעיונות והרבה יכולות לפרוץ קדימה.

הפורום – כי איך אפשר בלעדיו? אין דבר שלא תמצאו בו... טרמפים, השבת אבדה, שיעורי בית מדרש, שיעורי פ"ש, כדורסל, דירה לשבת, ספר, עיתון, פרסומות וגם פוליטיקה (אז במי אתם בוחרים לראשות המועצה?)!

גיל רחזיאביץ – ערב ערפילי

אורי ונעמה דיטור – שְׂאֵי סְבִיב עֵינֶיךָ, וְרְאֵי כָּלֶם, נִקְבְּצוּ בְּאוֹרֵךְ (ישעיהו ס, ד)

כדור שני ושלישי בראש צורים מרגש לראות איך משפחות נפלאות מכל קצוות הארץ הגיעו והתקבצו כאן לכדי קהילה אחת חמה ומגוונת.

כפיר גולן

ראש צורים בשבילי זה קודם כול בית.

זאת קהילה גדולה וחמה שפתחה את היד ואת הלב וקיבלה אותנו בחיבוק ענק שלא מפסיק לעטוף אותנו. גם כשאנחנו תקועים בבסיס, המחשבה שיש אי שם מישהו שדואג לנו, מישהו שאכפת לו מה קורה אתנו – שווה יותר מהכול. הידיעה שבסופו של דבר כשכל החיילים

בנימין קרפלס

אחרי החתונה, נשארנו לגור ביישוב שבו גדלתי במטה בנימין. אני עדיין הייתי סטודנט באריאל, דנה אשתי הייתה סטודנטית בירושלים והדירה הייתה ממש בזול, אז

נשארנו.

גרנו בשכונת "תל חיים" – שכונת קרוונים של זוגות צעירים מעל בית הקברות – מין הומור יהודי שכזה. בכל שיחת סמול טוק, כשהייתי מספר איפה אני גר הוספתי בחצי חיוך שהיתרון המרכזי בשכונה הוא שהשכנים שקטים מאוד... בן שיחי היה מחייך על המילתא דבדיחותא, אני הייתי מבסוט מכמה שאני חניני ומבדר, אבל לא אחת מצאתי את עצמי מהרהר – "בעצם, גם השכנים האמתיים, אלה שעדיין חיים, לא ממש מראים אותות חיים"...

זאת הייתה מציאות החיים בשכונה, אבל לא רק בה. היישוב שבו גדלתי והקנה לי ילדות ונערות עשירות ומלאות חברה, התגלה לי פתאום כדי מת בכל מה שקשור לחיי קהילה וחברה של זוגות צעירים. דנה ואנוכי ניסינו לארגן סעודה שלישית שכונתית, ערבי

האחרים יסעו הביתה, אני לא אצטרך ללכת לבית החייל או לחזור לדירה ריקה אלא לבית משלי עם משפחות מאמצות שהן בעצם המשפחה שלי, ומאחוריהן קהילה שלמה מחבבת ואוהבת – אין לי מילים בשביל לתאר את ההרגשה הזאת.

הדאגה והאכפתיות לאורך כל הדרך ובדברים הכי קטנים, אם זאת השכנה שמביאה לי אוכל לפעמים או המשפחה המאמצת שמזמינה אותי לארוחת ערב או הדלקת נרות, השכנה שמשלמת עלי במכולת או הממתקים והעוגות שמביאים לי לפני כל חג. והכל בשמחה ובמאור פנים אמתי שבא היישר מתוך הלב מבלי שאני מרגיש לטורח על מישהו. הדאגה שבדירה לא יהיה לנו קר אלא חם ונעים, ושכולנו נסתדר בצורה הכי טובה אחד עם השני. פשוט תודה רבה וענקית בשמי ובשם כל החיילים (הלא) בודדים.

לימוד משותפים וכדומה, אבל אחרי כמה ניסיונות די התייאשנו... הבנו שזו דרך החיים שאנשים מחפשים פה.

כשחיפשנו יישוב לעבור אליו בעקבות עבודתה החדשה של דנה, היה לנו ברור שהפקטור העיקרי שיכריע להיכן נעבור יהיה מידת הקהילתיות של המקום. חיפשנו בכמה יישובים באזור, וברגע שנכנסנו לראש צורים הרגשנו שזה.

ואכן, בשבת הראשונה שלנו כאן, הספקנו להכיר ולהתארח אצל יותר אנשים מאשר בכל השנה וחצי שגרנו ביישוב שבו גדלתי – ולא כגוזמה.

לפעמים כשאתה גר במקום מסוים הרבה זמן, אתה לוקח כמובנים מאליהם הרבה דברים. אז כזוג די צעיר וחדש, אני מרשה לעצמי להדגיש וליידע אתכם שקהילתיות, שותפות וחום כמו שיש בראש צורים אין בהרבה מקומות.

ההתעניינות מי אתה, ההזמנות ההדדיות לארוחות שבת, הקידוש-שיעור אחרי תפילת השבת, ועוד הרבה דברים קטנים ופשוטים לכאורה – הם בדיוק הדברים הגדולים והחשובים שהופכים יישוב מסתם מקום שגרים בו, לקהילה חמה.

אני בטוח שיש עוד הרבה שאני לא מודע אליו, אך מהמעט שנחשפתי אליו בחמשת החודשים שאנחנו גרים פה, אני יודע שהגענו לקהילה מיוחדת במינה. אז תודה, ואתם תמיד מוזמנים! (גרים מעל אסתר קרנץ, אז תבואו בנגלות, הדירה קצת קטנה 😊).

פעילות בר מצווה – אני והקהילה

במסגרת שנת בר המצווה שלנו, הייתה לנו פעילות בנושא 'אני והקהילה'.

כהכנה לפעילות התחלקנו לקבוצות, וראינו אנשים שתרמו לקהילה בדרכים שונות ומגוונות.

המרואיינים היו:

שמוליק דרורי, שרון גרין, עקיבא יעיר, לביאה כהן, אריאל שבט, ענבל אביטל ומתן ריבקין.

בראיון שאלנו אותם: מהי קהילה בשבילך? מה את/ה תורם/מת לקהילה, ומה את/ה מקבלת ממנה? זיכרון מבר/בת המצווה שלך? ועוד...

קיבלנו מהראיונות מידע על מצב הקהילה ביישוב, ותמונה רחבה על עברו. למדנו הרבה על ועדות שונות,

וגם נהנינו.

בפעילות עצמה נפגשנו בבית המדרש, בהתחלה שיחקנו משחקי חברה שונים המצריכים שיתוף פעולה של כולנו, ולאחר מכן ערכנו סבב שבו כל אחד אמר משהו שהוא זוכר מהריאיון. אחר כך התחלקנו לקבוצות

מה הקשר בין כל המופיעים כאן?

כולם כתבו, התראיינו, ענו על שאלון או הביאו מתכון במהלך השנה הראשונה לצאת עלי צורים, ועל כך אנו מודים להם.

שמחה ולידה – הילכו שתיהן יחדיו?

העבודה עם התת־מודע נעשית באמצעות טכניקות שונות הכוללות דמיון מודרך, הרפיות, דימויים, עוגנים, משכנעים ועוד...

וזה לא נעצר כאן...

מה בנוגע למילים שבהן אנו משתמשות?
האם גם להן יש כוח?
נסי רגע להרגיש – איך הגוף שלך מגיב למילה אהבה?
ועכשיו – איך הגוף שלך מגיב למילה כאב?

למילים יש אנרגיה, כוח ותדרים שמיתרגמים לפעולה. בין אם את האדם שמדבר או האדם שמדברים אליו. הקול והתדרים של הנאמר גורמים לתגובה רגשית. במקביל, כל מילה מעוררת תגובה כימית אוטומטית בגוף... תגובה של רוגע, תגובה של כיווץ, תגובה של ריור ועוד. יותר מזה, למילים שלנו יש כוח אפילו כשאנחנו מדברים לעצמנו. מכירה את המשפט "העשירים נהיים עשירים יותר והעניים נהיים עניים יותר"? כן, המשפט הזה מוכיח את עצמו, וזה קשור גם לשפה של האנשים, לתפיסה שלהם את עצמם.

התדרים שישדרו לעצמם בני מעמד מסוים דרך טרמינולוגיה, בדרך כלל ישמרו את הקיים ויגרמו להם להמשיך בחייהם מבלי לשנות בהם כמעט דבר. אנשים שחושבים "עניי" תמיד יסיימו את מחשבותיהם על הוצאת כסף במשפט "אני לא יכול להרשות לעצמי". כל זה מוביל למסקנה שחשוב מאוד למקד את המחשבות ואת השפה במה שאת רוצה ומבקשת לעצמך! תתחילי בלחלום... ועם הזמן גם תגשימי את החלום! אני מאמינה שלידה היא חגיגה. חגיגת החיים. חוויה שאשה ומשפחתה רוצים לחוות אותה בשמחה, ברוגע ובביטחון. הלידה היא גם אוסף החוויות הראשונות של התינוק בעולם (לא ארחיב כאן על החוויות שלו עוד ברחם...), וכדאי שדקות אלו ייחוו אצלו דרך חוויה חיובית של הוריו. אני מאמינה שכל אישה יכולה ללדת מתוך בטחון ורוגע ולחוות לידה מעצימה ושמחה.

את אתי בזה?

"הרגילי את עצמך לחשוב אך ורק מחשבות חיוביות... הן תחוללנה בך שינוי" (ר' נחמן).

מכיוון שבדרך כלל נשים הן המין היולד, אכתוב בלשון נקבה, אך דברי כמובן מכוונים גם אליכם, הגברים – שגם לכם חלק חשוב בלידה...

היית רוצה להשיב על השאלה שבכותרת בחיוב? אם כן...

המשיכי לקרוא.

נסי לחשוב על המילה לידה.

עצרי רגע – אילו אסוציאציות עולות לך? מה המשמעות של המילים האלה? עכשיו נשאלת השאלה, האם המילים האלה יכולות להשפיע על החוויה שלך? התשובה היא, ודאי שכן!! היכן יושבות מילים אלו בתודעה שלנו? כיצד הן משפיעות על החוויות שלנו? והכי חשוב – האם יש לנו יכולת להשפיע עליהן?

לפני שאני רצה קדימה, בואי נעצור רגע כדי להבין את מבנה התודעה. התודעה מחולקת לשני חלקים: 1. המוח המודע – מה שנמצא בהכרתך בזה הרגע. השפה שלו היא מילים. 2. התת־מודע – מאגר בלתי נדלה של משאבים ויציירתיות, שאחראי לחלק גדול מהפעילות והבחירות היומיומיות שלנו. השפה שלו היא דמיון, דימויים, מטאפורות ופנטזיה.

הידעת שרק 2%–4% מההחלטות ומהפעולות שלך נעשות באופן מודע ומתוך רצון חופשי?

כל שאר הפעולות נעשות מתוך התת־מודע. אירועים או מחשבות שעוברים על האדם "שוקעים" בתת המודע שלו ונשארים שם. למידע הנאסף בתת המודע שלנו במהלך חייו, השפעה מרחיקת לכת על אופן הפעולה שלנו. ותת המודע הוא זה שיכתיב את החוויות שלנו. בחזרה לנושא הלידה –

כל הסיפורים, החוויות, הסרטים והמיתוסים ששמעת בחיך, אפילו עוד לפני שילדת בעצמך, הם אלו שיכתיבו את המידע השמור בתת המודע שלך. מידע שישחק, בסופו של דבר, תפקיד מרכזי בעיצוב החוויה שתעברי. כן, אפילו ההמלצות המלומדות של השכנה של סבתא שלך...

תשאלי ובצדק – אז מה אני אמורה לעשות בדבר הזה? האם אני יכולה "לשתול" מסרים חדשים, חיוביים לתוך תת המודע שלי?

הבשורה הטובה היא, שממש כן!!

נכון שהדרך היחידה שבה ניתן להפנים ולייצר שינוי אמתי היא דרך התת־מודע. אפשרי בהחלט לתכנת ולטעון אותו מחדש, הפעם במידע חיובי.

אם ברצוננו ליצור
עולם ללא אלימות
שבו כבוד וטוב לב
מחליפים את הפחד והשנאה

עלינו להתחיל בדרך שבה
אנו נוהגים איש ברעהו
בתחילת החיים

כיוון ששם נקבעים
הדפוסים העמוקים ביותר

משורשים אלה
צומחים הפחד והניכור
או האהבה והאמון.

סוזן ארמס, מחברת הספר
"רמאות ללא רבב".

ביקשנו ממשפחות בראש צורים לענות בקלילות על כמה שאלות היכרות, והתוצאה לפניכם.

משפחת ניסן

היא

דליה לבית כהן,
בת 66.
גדלה ברעננה,
עובדת בקליניקה
פרטית בראש צורים.

אוהבת:

את העבודה שלי
בטיפול באנשים,
וספורט.

הוא

הווארד, המוכר
בשם האווי, בן
64. גדל בסידני,
אוסטרליה, בן
שבט יחדיו
בסניף סידני,
עובד בעמותת
"אורות עציון"
באפרת.
אוהב:
את משפחתי,
ספורט
ומוסיקה.

ילדים זה שמחה

שירן, חזן, קינן ועידן.

מיקום ביישוב:

בקיבוץ ברחוב לשם, הבית השלישי בשורה השישית לשעבר.

גרנו בעבר:

מאז שהתחתנו, אנחנו בראש צורים.

"מה הייתה השאלה?"

1. אילו היו כותבים ספר על חייך, מה היה שמו? האוורד: אני חי כדי לנوح.
2. אם הייתם זוכים בלוטו, מה הדבר הראשון שהייתם קונים? פרס גדול – בית לילדים, פרס קטן – בית מלגו לנכדים.
3. באיזו מדינה הייתם רוצים לבקר, ומדוע? האוורד: סקנדינביה בקיץ. דליה: לא ראיתי את ארצי.
4. איפה תהיו באולימפיאדה הבאה? בבית מול הטלוויזיה.
5. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם? דליה – סושי. האוורד – הרשימה מלאה.
6. קיץ או חורף? קיץ־קיץ־קיץ.
7. מה עדיף למצוא בבית, ג'וקים או עכברים? דליה – ג'וקים. האוורד – אני לא בבית.
8. סטייק או לזניה? האוורד – סטייק. דליה – לא זה ולא זה, רק לחם.
9. מאחרים או מגיעים בזמן? בזמן.
10. הליכה על שפת הים או הליכון מול הטלוויזיה? שפת הים.
11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם... האווי בראש צורים כבר 42 שנים... דליה 34 שנים...

היא

צוריה לבית זפל,
בת 29.
גדלה בכרמי צור,
בת שבט עמיצור,
בסניף כרמי צור,
עובדת כמיילדת
בהדסה עין כרם.

אוהבת:
לטייל, לישון.

הוא

יוחאי, בן 30.
גדל בכוכב
השחר,
עובד ב"צילום
אירועים אליהו
ינאי".

אוהב:
שלג.

ילדים זה שמחה

טוב (5), שחק (1.5).

מיקום ביישוב:

רחוב האודם, מתחת לסוסנוביץ.

גרנו בעבר:

כרמי צור, ירושלים ובדירה בקיבוץ.

"מה הייתה השאלה?"

1. אילו הייתם בונים את בית חלומותיכם, באיזה חדר הייתם משקיעים את עיקר מחשבותיכם? חדר משחקים.
2. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם? יומן גוגל – לתאם בין האירועים למשמרות של צוריה.
3. דמות שאתה הייתם רוצים לעשות חברות? למה? אלימלך עתיק ז"ל, סבא של יוחאי. לשמוע ממנו על החיים בירושלים שאחרי קום המדינה.
4. הודו והמזרח או אירופה וארה"ב? יוחאי – גולן או הרי אילת. צוריה – לא משנה הסדר.
5. אוכל ביתי או אוכל קנאי? אוכל ביתי.
6. חליפת טוקסידו או טי שרט? טי שרט.
7. קיץ או חורף? חורף!
8. סמארטפון או טלפון קווי? סמארטפון.
9. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם... הכרנו בסדנת שילוב כשהיא הייתה בראש צורים לפני כ־15 שנה.

טור כושל

נאה דורש, נאה מקיים. לצורך כך, הפעלתי את גלגלי המוח שלי על FULL SPEED כדי להביא אל הכתב כישלון מובהק שלי. שלא תבינו אותי לא נכון, זה לא שהתקשיתי כל כך למצוא כישלון אחד קטן בתוך חיי רוויי ההצלחות המסחררות. נהפוך הוא! מצאתי כל כך הרבה כישלונות בעברי, שלא הצלחתי לשים את האצבע על המובהק ביותר.

לפני שאספר על הכישלון הנבחר, טיפ קטן בעניין מציאת כישלון למי שממש מתקשה. נסו לייצר סוויץ' בראש שיוביל אתכם להסתכל על חצי הכוס הריקה בחיים (רק לכמה רגעים כמובן), ומיד תגלו שמאחורי כל הצלחה שהייתה לכם, מסתתר בענווה כישלון מוחץ שרק מחכה לפרוץ החוצה (למשל, מאחורי העובדה המשמחת שזכיתי לשדך שלושה זוגות פלוס כמה איסטים, מסתתרים אלפי דייטים שהוצאתי לפועל והסתיימו במקרה הטוב במפח נפש, ובמקרה הפחות טוב, בטרם עת). הבנתם את העיקרון? אז יאללה. יצאנו לדרך.

זה היה בערך לפני שבע שנים. בין הדברים שהיו באחריותי כמנהלת מחלקת עריכת וידאו במעלה, היה גם עניין הרכש שקשור למחלקה. אחרי משא ומתן ארוך מול חברות דיגיטליות למיניהן ומול הנהלת מעלה, הצלחתי להביא לסגירת עסקה משמעותית שתשדרג לגמרי את המחלקה, ורכשתי כרטיס וידאו משוכלל (בסכום שמתקרב מאוד ל-10,000 ₪), אתו יוכלו עורכי הווידאו להמיר כל סוג מדיה שיביאו לכל סוג אחר שירצו, ובאיכות הגבוהה ביותר. התרגשות אחזה בכל הצדדים. הייתי בדייט (כושל לא פחות) כשהפלאפון שלי צילצל (עניתי משתי סיבות: 1. כי שילמו לי על תמיכה טלפונית. 2. כי אפילו שיחת תמיכה טלפונית נראתה באותו רגע מלהיבה בטירוף לעומת השיחה בשטח). על הקו היה אחד העורכים ממעלה:

עורך: הי פזית, הכרטיס המיוחל הגיע.

אני: איזה יופי! אתה מסתדר אתו?

עורך: אני והוא מתחברים מצוין אחד לשני. הוא והמחשב קצת פחות.

אני: (מתחילה קצת להחוויר) מה זאת אומרת?

עורך: איך אני אגיד את זה בעדינות? אין לו חיבור למחשב שלנו.

אני: (ממש מחווירה) לא יכול להיות... אני בדקתי ויש לו את כל היציאות האפשריות!

עורך: נכון. את כל היציאות האפשריות, חוץ מאחת. זאת שאמורה לחבר אותו למחשב.

אני: (גופה הייתה נראית סמוקה לידי) מממה... ממה עושים?

טור לכבוד חודש אדר, הוא טור מלא פוטנציאל הומוריסטי, ואפשר לקחת אותו לכל כך הרבה כיוונים. למשל, אפשר לדבר על אוזני המן, ולתהות מי הגאון שהגה את רעיון הפרג, ואיזו מין ילדות הייתה לו שהובילה אותו למעשה כל כך נקמני. אפשר לדבר על נושא התחפושות, ועל העולם שמתחלק לשניים: מן העבר האחד – הילדים שמתחפשים לסך כל החלקים שההורים שלהם תפרו לכדי ביטוי, שנינות או משחק מילים (הם אלו שבדרך כלל יזכו במקום הראשון בתחרויות, אך בד בבד גם בפוטנציאל לגדול ולהגות מילוי פרג לאוזן המן), ומן העבר השני – אלזה (את השורות שלפניכם כותבת אחת שבמלחמת המפרץ התחפשה, על לא עוול בכפה, ל"רשת CNN", ושנה לאחר מכן לדמות מחבורת הזבל, כשאבא שולח אותה לבית הספר עם חיבוק, כריך ושתי שקיות מלאות שהיו בדרך לפח. בדיוק מהסיבה הזו, הבת שלי השנה תתחפש לאלזה. אמא שלי, שבטח תקרא את השורות האלה, מיד תגיד בתמיהה "אבל אתם תמיד הייתם כל כך מיוחדים, וכמה השקענו בכם!" אז אמא, גם בשנה הבאה אלזה בלי נדר, וזה בשביל שגיב, אחי הגדול שהתחפש לאיש אשכולות בכיתה ה'). יכולתי לכתוב טור שלם גם על משלוחי המנות שאני כל כך אוהבת להכין (וגם לקבל! אהם), ועל הטיפוסים השונים שהם מביאים לידי ביטוי: "המקפאה ה-כול" (אבל למה גם את היין?), "המכונה הכל בעצמה" (אבל למה גם את היין? אה... אוי... זה היה שמן זית? זה מסביר...), "הבריאה" (אבל למה אין יין?), "המאלתרת מהמזווה" (אבל למה גם את היין המותחל?), "הממחזרת" (אבל למה גם את היין שאנחנו נתנו לך לפני עשרים דקות?) ו"ההיא שנותנת רק את המנות של ההגדרה" (יכולת לפחות להביא איזה יין).

ועכשיו, אחרי שמילאתי שני שלישים מהטור בפירוט הדברים שעליהם אני ממש לא מתכוונת לכתוב בטור הזה, נשאר לי שליש טור לעיקר (שליש, ששליש ממנו כמובן ילך על כל מיני דברים בתוך סוגריים, עוד שליש ילך על '...' שאני חייבת להוסיף בסוף כל משפט, שליש יורידו לי על התנהגות טובה, והשליש הרביעי, יהיה לי בגן עדן בעז"ה).

הנושא שלשמו התכנסתי הפעם, מתקשר לעניין ה"ונהפוך הוא". אנשים תמיד עסוקים בלשווק את ההצלחות שלהם, ואני רוצה הפעם דווקא, לכבוד אדר, להתהלל בכישלונות. את ההשראה לעניין הזה, קיבלתי מכתבה שקראתי פעם, על טרנד חדש ברחבי הארץ, של אנשים שמתאספים בכל מיני מקומות בארץ, וכל אחד מספר על כישלון מזהיר שחווה. זה היה כל כך מעורר השראה בעיני, ואמרתי לעצמי שאני חייבת מתישהו להפיל את הכפפה, ולייצר ערב כזה כאן ביישוב. הרי לקהילה שלנו יש כל כך הרבה מה להציע בתחום הכישלונות! אנחנו בעצם כישלון מבובז, שצריך שמישהו יגלה אותו...

עורך: מתקשרים לבוס, מיד אחרי שמסיימים לכתוב צוואה.

אז איך זה נגמר? הבוס צרח עלי בפלאפון, בבוקר הגעתי למעלה בחיל ורעדה ועשיתי בדיוק מה שכל אדם בוגר ואחראי היה עושה במצבי – בכיתי. לא רק שהבוס הג'נטלמן לא צעק עלי יותר, אלא שהוא מצא את עצמו מתנצל בפני ומבטיח לי שהכל יהיה בסדר ושנסה להחזיר. חברה לעבודה סיפרה לי שהבוס פעם השאיל לחבר מצלמה לא מבוטחת ממעלה, והוא הטביע אותה בטעות בים. הוקל לי מאוד, גיליתי שבעשרת אלפים שקלים אפשר לקנות מאות כבלים

שאמנם לא ממירים שום דבר לשום דבר, אבל כן מתחברים למחשב במעלה, ונפרדתי מהדייט בטענה שאני מתגברת על פוסט טראומה, וכל מפגש אֶתו יגרום לי לנסיגה.

מוזמנים להחזיר את הסוויץ' למקום, כמובן לא לפני שתספרו לי, או לכולם, על הכישלון הצורב שעיצב את האישיות שלכם, או שלפחות בזבו הרבה כסף למישהו אחר.

חג שמח!!

סימנייה

יעקב דרורי-רנבאום

קופסת הצרות – פרק ה

הניח יד על כתפו של הבחור ולחש דבר מה באוזנו. הבחור קם ויצא מהחדר.

האיש המעונב המשיך בעינו עוד רגע או שניים בטרם הניח את הניירות על השולחן וחיך אל רות. "שלום, פרופסור מיכאל", אמר. "אני מתנצל על אי הנעימות, אנשי חיכו שאגיע על מנת לתשאל אותך, הם קיבלו הוראות שלא להחליף עמך דברים." "ומדוע זה, אם יורשה לי לשאול?", שאלה בלי שהורשה לה, בעודה תוהה מהיכן הוא מוכר לה. הוא חיך שוב, חיוך נעים למדי. "זה מפני ששמעתי על הדרך שבה העניינים התנהלו הערב, דרך שונה מאוד מכפי שהיו אמורים להתנהל, ורציתי למנוע חזרה על... טעויות". הוא פתח את השקית האטומה והוציא מתוכה את הטלפון שלה. "את כמובן יכולה ללכת לדרכך, אחזיר לך את הטלפון ואזמין לך מונית. אך ראשית כול, אני צריך שתעני על כמה שאלות".

היא הביטה בו בפקפוק. "ביקשתי לדבר עם עורך הדין שלי, נראה שזה שעשע את הבחור שישב כאן קודם, מר...?". "כפי שוודאי כבר הבנת, אנחנו לא המשטרה. עם זאת, אני יכול להבטיח לך שאנחנו 'בצד של הטובים', כמו שאומרים", הוא חיך בשלישית. "באשר לשמי, את יכולה לקרוא לי י'. אני יכול להזדהות מעבר לכך". הוא הביט לרגע בניירות שלפניו ודחף אותם לעברה. היא העיפה מבט אחד בכתב שכיסה את הדפים, ומיד ידעה שאלו המכתבים שאברהם טמן בקופסה. הברנשים שארבו להם ודאי חטפו אותם בזמן המאבק.

"ובכן", אמרה, "יש לך את כל המידע שאתה צריך כדי להתקדם בפתרון התעלומה, בשביל מה אתה צריך אותי?". הוא נאנח, "אין זה מדויק. המכתבים מנוסחים בצורה כזו שרק הממוענים יכולים להבין את משמעותם המלאה". היא עיינה בדף הממוען לגבי, ואכן לא הצליחה לחלץ משמעות כלשהי מבין המשפטים האקראיים שהופיעו

בפרקים הקודמים קיבל גבי מכתב מסבו המנוח ששלח אותו לפתור תעלומה מסתורית. סביב גבי התאספה חבורה בבית סבו והם החלו לחקור את התעלומה, אך הופרעו על ידי פולשים שפרצו לבית הסב. גבי נמלט והאדונים שיי"ש"ן הצליחו להשתחרר לאחר מאבק. פרופסור מיכאל נתפסה...

"אתם מתכננים להחזיק בי כאן עוד הרבה זמן?", שאלה פרופסור מיכאל. "אני מעבירה הרצאה בבוקר, ויש לי כלל – להשאיר את הפיהוקים לסטודנטים שלי...". הבחור שישב מעבר לשולחן הצר הגיב כפי שהגיב לכל ניסיונותיה לדובבו – בשתיקה. היא נאנחה והניחה למבטה לשוטט שוב על פני החדר. לא שהיה הרבה לראות, היה זה אחד החדרים המשמימים ביותר שיצא לה לשהות בו, והיא בילתה במספר בלתי מבוטל של חדרי הרצאות. ובכל זאת, הייתה זו הפעם הראשונה שהיא בילתה בחדר חקירות, כפי שהעידו עליו השולחן הצר וכיסאותיו הצרים לא־פחות, מכשיר ההקלטה והמראה הדורצדדית שמילאה את הקיר ממולה. מוזר מאוד, הבחור שישב מולה, וחבריו שהביאו אותה הנה, לא נראו או התנהגו כמו אנשי משטרה, אולם החדר נראה כאילו יצא היישר מ'חוק וסדר'. "אני רוצה לדבר עם עורך הדין שלי", ניסתה את מזלה. זה העלה בדל חיוך על שפתי הבחור.

לא משטרה, אם כך. היא לא הייתה מודאגת במיוחד בנוגע לחבריה, במהומה שהתחוללה במשעול היא ראתה שגבי פתח פער על פני רודפיו, ורגע לפני שכיסו את עיניה היא הבחינה שיי"ש"ן הוכנסו לרכב בליווי אדם אחד בלבד. היא הניחה שבינתיים הם כבר השתלטו על המכונית ועל המצב. מה שהותיר אותה.

"בחור צעיר", החלה שוב, אך קטעה את דבריה כשהדלת בצד החדר חרקה את דרכה פנימה.

הגבר שפסע מבעד לדלת היה לבוש בחליפה רשמית, ועיניו הממושקפות סרקו את ערימת הדפים שנחה בידו האחת. ידו השנייה אחזה שקית אטומה. היה משהו מוכר בפניו. הוא

בטקסט הקצר. היא עברה על שאר הדפים עד שהגיעה לדרך האחרון, שנועד לה.

רות היקרה, קבלי את התנצלותי על
שדרתי אותך לתוך כל זה. אבל אם
להיות כניס, זו את שדרת אותי לצולם
הזה מלכתחילה... את זוכרת?
השארתי זאת בחורבן הבית השלישי, אני
מציע שתקחי אתך צ'צ'יר.

היא הביטה במילים, מנסה להבין, ואז קפצה משמעותן למוחה. היא חייכה ברכות, בעצב.

"זיכרונות טובים?", שאל י', מביט בה בציפייה מוסווית בקושי.

"אפשר לומר", השיבה. "הכוונה פה לפעם הראשונה שאברהם ואני נפגשנו. זה היה ערב חגיגי באוניברסיטה, ושנינו היינו סטודנטים צעירים. נפגשנו ודיברנו ואני שכנעתי אותו לעשות הסבה לתחום שלי. ומאז הארכיאולוגיה הייתה אהבתו האמתית".

"המממ", המהם י', לא משוכנע. "ומה בנוגע למשפט הנוסף, למה הוא מתכוון?".

"בכל פעם שאברהם עבר דירה, הוא כינה זאת בהומור 'חורבן הבית'. אני מניחה שכאן הכוונה לדירה השלישית

רחלי אבלמן

אורלי שנדור משתפת אותנו במתכון מיוחד - ניתן להשתמש בו בסעודת פורים.

טורטיה במילוי בשר בקר – אינצ'לדה

חומרים:

1 חבילת טורטיות.

1/2 קילו בשר טחון.

1 בצל קצוץ.

1 פלפל אדום, חתוך לקוביות קטנות.

תבלינים – מלח, פלפל שחור וטימין.

2 ביצים.

פירורי לחם.

שמן לטיגון.

הכנה:

מטגנים את הבצל במעט שמן עד להזהבה, מוסיפים את קוביות הפלפל ומטגנים עוד כ-5 דקות. מוסיפים את הבשר וממשיכים בטיגון עד שהבשר מחליף צבע מאדום לחום, תוך כדי ערבוב. מוסיפים את התבלינים וממשיכים לטגן עוד כ-3 דקות. להוריד מהאש ולקרר.

לאחר הקירור להוסיף ביצה ולערבב.

מילוי הטורטיה –

מחממים את הטורטיה במיקרוגל או במחבת כ-15 שניות. מניחים בשליש הראשון של הטורטיה 2 כפות של המילוי, מגלגלים גילגול אחד ואוספים את הצדדים. מגלגלים עד שנוצרת מעין רולדה קטנה, מדביקים את הסוף של הרולדה במעט דבק קמח (קמח עם מעט מים).

טיגון הטורטיה –

בצלחות נפרדות, שמים ביצה ופירורי לחם. עוטפים את הטורטיה (כמו בשניצל) ומטגנים בשמן עמוק עד להשחמה קלה. ניתן גם להזליף על הטורטיות שמן מתרסיס שמן ולאפות בתנור מחומם ל-180 מעלות. יש לגלגל את הטורטיה מדי פעם כדי לקבל צבע אחיד. מומלץ להגיש עם רוטב צ'ילי מתוק או קטשופ. בתיאבון!!!

לפניכם חידון בקיאות למיטיבי הלכת מבין קוראינו. כל התשובות הופיעו בגיליונות עלי צורים בשנה האחרונה. חפשו את הפתרונות במהופך באחד מעמודי הגיליון.

1. מי בילדותו אכל פול בפסח?
2. השתתף בוועידת בני עקיבא כנציג סניף סעד.
3. נפגשו במגרש כדורעף של התכנית השנתית בבר אילן.
4. חבר שבט לביא בסניף קדומים.
5. שם העיר שנחשפה בחרבת קיאפה.
6. עלה לארץ בגיל 6 מאוקראינה.
7. עובדת בבית החולים אלון.
8. מי מעדיף קרוז באלפים.
9. עובדת בנגריה בכר גיורא.
10. יוני סקמסקי אח של ?
11. יהודה שפירא אח של ?
12. זכתה בפרס שז"ר.
13. הוריה היו בקבוצה הראשונה שעלתה על הקרקע בגן אור.
14. לעולם לא יאכלו סושי.
15. בתם של גילה ופול סאק.
16. כותב קופסת הצרות.

אוריה כהן

מחשבות לשנה הבאה...

ערכתי רשימת אופציות, ובמקומות האלה ערכתי ימי ביקור.

בהמשך הצטמצמה הרשימה ונותרתי עם שלושה מקומות שנראו מתאימים לציפיות שלי לאחר ימי הביקור. בימי הביקור משווקים לך את המקום ומסבירים מדוע יהיה לך שם טוב. עכשיו הגעתי לשלב הראיונות, שבו הגיע תורי לשווק את עצמי ולהסביר מדוע יהיה להם טוב שאני אהיה שם.

אחרי ההמתנה לתשובות, הגיע שלב ההתלבטות הסופית והסגירה.

החלטתי לסגור במדרשת נטור.

זו מדרשה מעורבת – בנים ובנות, דתיים וחילונים. היא נמצאת במושב נטור שברמת הגולן. זו המסגרת הקד"צ המעורבת היחידה בארץ שמגדירה את עצמה כמדרשה (ולא כמכונה) – זאת אומרת שיש דגש מרכזי על בית המדרש. בבית המדרש נלמדים נושאים רבים, כל אחד לפי בחירתו (מגמרא ועד מגדר). מההתרשמות שלי ביום הביקור, יש בנטור אנשים מיוחדים ונוף מדהים (!) שכבר עושה לי חשק. אני רוצה לנצל את ההזדמנות ולהגיד תודה לחיים, נעמה ושחר, שמלווים כל אחד מאתנו למצוא את המקום המתאים לו ביותר, בייעוץ, בהמלצות ובעזרה בחיפושים.

בחודשים הראשונים של השנה מצאתי את עצמי "בהכחשה" בכל פעם שנושא התכניות לשנה הבאה עלה. זה מצחיק כי בשנתיים האחרונות כבר ממש חיכיתי לרגע הזה שבו אסיים את לימודי החובה אחת ולתמיד, "אצא לחופשי" ואבחר לעצמי מה אני רוצה ללמוד ולעשות. עכשיו כשהרגע קרב ובא, פתאום כבר לא כל כך ברור לי מה אני רוצה לעשות, ובאיזשהו מקום אני אפילו מעדיפה שהרגע הזה לא יגיע.

הדרך לשנה הבאה רצופה בבחירות ובהתלבטויות. שירות לאומי או צבא, מכינה דתית, מכינה מעורבת, מדרשה או בכלל ש"ש...

אחרי לבטים החלטתי שהכיוון הוא מכינה מעורבת או מדרשה. אני חושבת שמעבר ללימוד תורה חשוב לי להכיר חברת אנשים מגוונת ושונה ממה שאני מכירה. מעבר לכך, התכנית במכינות המעורבות קרצה לי כי היא שמה דגש על ציונות, הכרת דעות של מגוון סוגי אנשים, התנדבויות ולימוד מעמיק ומשמעותי (כמעט בכל המכינות המעורבות התכנית דומה מאוד, פשוט כל מקום שם את הדגש שלו על חקלאות / התנדבות / לימוד וכדומה).

ואז התחיל השלב הפרקטי יותר של החיפושים, שבו

בני עיר

בחדש האחרון יצאנו לטיול ט"ו בשבט בלטרון, 114 חניכים, מדריכים וצוות צור נחשון. היה כיף ומוצלח ביותר! הלכנו במסלול שנקרא נחל איילון, וסיימנו ביד לשריון בפעילות ערב חווייתית בעקבות שירים.

תודה לכולם על שיתוף הפעולה והאווירה הטובה ☺

בשעה טובה הסניף התחדש ברדיאטורים, מוזמנים בחום! תודה גדולה לג'רמי לוי ושירה שינדלר על העזרה.

בברכת חברים לתורה ועבודה,

הצוותים ועידית.

